

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka, ve věci

žalobce: X
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Maškem
sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň

proti

žalovanému: Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát
sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí České obchodní inspekce, Ústředního inspektorátu ze dne 7. 2. 2020, č. j. ČOI 19181/20/O1002400/Bal/Št, a rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 26. 6. 2019, č. j. X, se zrušují pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč k rukám advokáta Mgr. Jiřího Maška, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Ústeckého a Libereckého (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 6. 2019, č. j. X.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci dle § 7c zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci (dále jen „zákon o České obchodní inspekci“) zakázáno „protiprávní jednání, kterého se dopouští na území Evropského společenství od roku 2015 do doby vydání tohoto rozhodnutí, a které může poškozovat společný zájem spotřebitelů, neboť na webových stránkách *www.flirtkontakt.sk* užívá nekalou obchodní praktiku, čímž porušuje ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 250/2007 Z.z, zákon o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterým byla transponována Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu, když své virtuálně vytvořené uživatelské účty nikterak nerozlišuje od skutečných účtů registrovaných uživatelů, takže uživatel/spotřebitel neví, zda komunikuje s jiným skutečným uživatelem nebo s některým z účtů vytvořených obviněnou společností - placeným moderátorem z virtuálně vytvořeného účtu, tedy jaký druh služby mu v konkrétním případě obviněná společnost provozující webové stránky poskytuje. Takové jednání je v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele ve vztahu k užití takto nabízené služby, což může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně užití služby, které by jinak neučinil.“ Žalovaný rozhodnutí změnil tak, že z jeho výroku vypustil větu "Takové jednání je v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele ve vztahu k užití takto nabízené služby, což může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně užití služby, které by jinak neučinil.", ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci není vytýkáno používání uměle vytvářených profilů. Komunikace s placenými moderátorkami je druhem služby, jehož nabízení je legální. Žalobce však nesmí spotřebitele ohledně nabízených služeb mást. V daném případě spotřebitel není schopen rozlišit, které profily jsou skutečné a které byly uměle vytvořeny žalobcem, a tedy, kterou službu využívá. Služba komunikace s jiným spotřebitelem se liší od služby komunikace s osobou najatou žalobcem, tzv. moderátorkou. Spotřebitel musí být řádně informován o charakteru poskytovaných služeb, k čemuž v tomto případě nedošlo. Poskytovat v některých případech pod rouškou placených seznamovacích služeb zcela jiný druh služby bez toho, aniž by byl spotřebitel předem jasně upozorněn na to, že se jedná o virtuální účet vytvořený žalobcem, který obsluhuje moderátorka spolupracující s žalobcem, není v souladu s požadavky odborné péče. Je pravděpodobné, že spotřebitel bude informacemi získanými z internetových stránek žalobce nalákan k registraci, případně placenému členství, pod dojmem prezentace seznamovacích služeb, a za účelem seznámení bude též oslovovat konkrétní uživatele. Taková rozhodnutí by však učinit nemusel, bylo-li by mu známo, že někteří z nich jsou ve skutečnosti moderátoři. Žalovaný uzavřel, že žalobce se dopouští nekalých obchodních praktik, když při své činnosti, kterou prezentuje jako seznamovací službu, používá virtuální moderátorské účty, které nejsou

nijak odlišitelné od účtů běžných uživatelů. Vydání zákazu je proto v posuzovaném případě na místě.

II. Žaloba

3. Žalobce namítal, že nebyla splněna ani jedna z kumulativně stanovených podmínek, aby se jednalo o nekalou obchodní praktiku ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (dále jen „směrnice č. 2005/29/ES“). Žalobci nelze vytýkat, že by nepostupoval v souladu s požadavky náležité profesionální péče, když informaci o moderovaných profilech obsahují nejen všeobecné obchodní podmínky, ale i úvodní webová stránka www.flirtkontakt.sk. Stejně tak nelze uzavřít, že by jednání žalobce podstatně narušovalo či bylo způsobilé podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele. Žalobce své zákazníky pravdivě informuje o povaze a podstatě poskytovaných služeb v obchodních podmínkách, s jejichž obsahem jsou spotřebitelé povinni se seznámit. Povinnost označovat virtuální profily přitom nevyplyvá z žádného právního předpisu. Pokud žalovaný dovozuje, že je pravděpodobné, že spotřebitel bude informacemi získanými z internetových stránek žalobce nalákan k registraci, pak pouhá pravděpodobnost schopnosti narušit ekonomické chování spotřebitele k naplnění legální definice nekalé obchodní praktiky nestačí. Správní orgány věc neposoudily správně po právní stránce, když pojem nekalá praktika vyložily příliš extenzivně. Každý spotřebitel s rozumnou mírou pozornosti a opatrnosti si před uzavřením smluvního vztahu s žalobcem přečte jeho obchodní podmínky anebo se alespoň seznámí se základní informací uvedenou o nabízené službě na úvodní webové stránce žalobce.
4. Žalobce dále tvrdil, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci. Dle žalobce nebyly v řízení provedeny takové důkazy, aby bylo možno učinit závěr o užívání virtuálních účtů na webové stránce www.flirtkontakt.sk v době od roku 2015 do 26. 6. 2019. Skutečnost, že všeobecné obchodní podmínky upravují virtuální účty, ještě bez dalšího neznamena, že tyto virtuální účty po celou presumovanou dobu skutečně existovaly a byly aktivní. Místem spáchání se pak správní orgány nezaobíraly vůbec a napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele (dále jen „nařízení č. 2006/2004“), ve znění změn provedených čl. 16 odst. 2 směrnice č. 2005/2009/ES. Takový postup dle žalobce neobstojí, neboť nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele pozbylo platnosti k 16. 1. 2020, tj. před vydáním napadeného rozhodnutí. Tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nereflektoval a aplikoval ustanovení již neplatné právní normy. I kdyby ale nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele nepozbylo platnosti, není tím založena pravomoc České obchodní inspekce rozhodovat, zda došlo či nedošlo k porušení slovenského zákona, a na podkladě takového rozhodnutí protiprávní jednání zakázat dle § 7c zákona o České obchodní inspekci.
6. Žalobce také namítal, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti řízení. Prvoinstanční správní orgán evidentně zakládal své úvahy ohledně klamání spotřebitele na premise, že žalobce poskytuje de facto služby dvojího charakteru, tj. službu seznamky a službu komunikace s placenou moderátorkou, přičemž způsob, jakým je obchodní model žalobce

nastaven, by mohl vést k rozhodnutí spotřebitele, které by jinak neučinil. Žalobce na tuto klíčovou premisu správního orgánu reagoval a v řízení hájil své stanovisko mimo jiné tím, že skutečné důvody pro návštěvu jeho webových stránek jsou i další, například sdělování si intimních zkušeností, svěřování se s fantaziemi, relaxace, virtuální sex, čtení o sexu, čtení erotických povídek apod. Dále žalobce argumentoval tím, že komunikace s moderátorkou je kontrolním mechanismem, nikoli službou poskytovanou žalobcem ve smyslu čl. 9 odst. 1 všeobecných obchodních podmínek žalobce. V tomto směru žalobce překládal i důkazní návrhy, například sociologický průzkum k důvodům návštěv webových stránek žalobce spotřebiteli. Namísto aby žalovaný prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání, postavil důvody napadeného rozhodnutí na předpokladech, které nemohl žalobce předvídat a nemohl proti nim brojit v rámci odvolání. Důkazní nouzi vyřešil žalovaný nezákonnou změnou výrokové části prvoinstančního rozhodnutí.

7. Dle žalobce žalovaný překročil meze zásady volného hodnocení důkazů. Žalovaný hádal, jaké konkrétní motivace vedou spotřebitele k registraci na webových stránkách žalobce, přestože k takové úvaze neměl jediný objektivní podklad. Sociologický průzkum navržený k tomu účelu žalobcem vypracován nebyl.
8. Prvoinstanční orgán ani žalovaný nepřihlédli k tvrzením žalobce svědčícím v jeho prospěch a s námitkami žalobce se dostatečně nevypořádali. Ze strany žalovaného zůstaly nevypořádány námitky: že prvoinstanční správní orgán neodůvodnil, jak subsumoval zjištěný skutkový stav pod definici nekalé obchodní praktiky; že prvoinstanční správní orgán opomenul argumentaci žalobce uplatněnou při ústním jednání, zejména argumentaci charakterem poskytované služby dle čl. 9 odst. 1 všeobecných obchodních podmínek; že se prvoinstanční správní orgán opomenul vypořádat s důkazním návrhem na provedení dalšího sociologického průzkumu; že nebylo reagováno na obsah žalobcem označené správní judikatury; či námitka neústavnosti prvoinstančního rozhodnutí, konkrétně rozporu se zásadou legální licence zakotvenou v čl. 2 odst. 4 Ústavy.
9. Dle žalobce v napadeném rozhodnutí zcela absentuje subsumce prokázaného skutkového stavu pod příslušná zákonná ustanovení. Rozhodování žalovaného v oblasti tzv. nekalých obchodních praktik je mnohdy nejednoznačné a nepředvídatelné. Takový stav vážně zasahuje do právní jistoty a legitimního očekávání žalobce, zejména s ohledem na skutečnost, že zákaz dle § 7c zákona o České obchodní inspekci s sebou velmi často nese značná omezení práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, a dále s ohledem na fakt, že Česká obchodní inspekce disponuje v řízeních tohoto typu značnou mírou správního uvážení. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval, že se spotřebiteli na internetových stránkách žalobce www.flirtkontakt.sk nedostává řádné informace o charakteru poskytovaných služeb. Spotřebitel není schopen zjistit, které profily jsou skutečné a které byly uměle vytvořeny žalobcem. V okamžiku využívání služeb žalobce spotřebitel neví, jakou z těchto dvou služeb ve skutečnosti využívá. Takový stav není možné akceptovat a uložení zákazu je zcela namístě. Dle žalovaného jednoznačně došlo k naplnění generální klauzule nekalých obchodních praktik. Spotřebiteli nemohlo být známo, zda

v konkrétním okamžiku komunikuje s jiným spotřebitelem, který se stejně jako on zaregistroval na předmětných internetových stránkách, případně za své členství zaplatil, nebo zda komunikuje s osobou, která byla najata žalobcem jako moderátorka za účelem zpříjemnění erotických zážitků. Poskytovat v některých případech pod rouškou placených seznamovacích služeb zcela jiný druh služby bez toho, aniž by byl spotřebitel předem jasně upozorněn na to, že se jedná o virtuální účet vytvořený žalobcem, který obsluhuje moderátorka spolupracující s žalobcem, není v souladu s požadavky odborné péče. Dle žalovaného byl naplněn i druhý znak nekalé obchodní praktiky, tj. že jednání žalobce je schopné podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele. V této souvislosti žalovaný odkázal na § 4 odst. 4 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, a § 2 odst. 1 písm. r) téhož zákona. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jednání žalobce je způsobilé ovlivnit spotřebitelovo rozhodnutí ohledně koupě, kdy spotřebitel bude informacemi získanými z internetových stránek žalobce nalákan k registraci, případně placenému členství, pod dojmem prezentace seznamovacích služeb a za účelem seznámení bude též oslovovat konkrétní uživatele. Taková rozhodnutí by však učinit nemusel, bylo-li by mu známo, že někteří z nich jsou ve skutečnosti moderátorky. I když se dá předpokládat, že průměrně obezřetný spotřebitel, jak je chápán judikaturou, by měl před registrací alespoň zběžně projít obchodní podmínky služby, kterou si objednáva, nemění to nic na tom, že žalobce informaci o existenci virtuálních účtů poskytuje způsobem nepřilíš zřetelným. Kromě toho platí, že i kdyby si jí spotřebitel povšiml, bude nadále v nejistotě o tom, s kým vlastně v konkrétním okamžiku komunikuje, tedy o jakou poskytovanou službu se v daném okamžiku jedná.

11. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán I. stupně zahájil v této věci činnost na základě žádosti Slovenské obchodní inspekce o donucovací opatření podle čl. 8 nařízení č. 2006/2004. Následně již postupoval dle příslušných českých právních předpisů a směrnice č. 2005/2009/ES, která byla transponována do zákona č. 250/2007 Z.z., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). V mezidobí od vydání prvostupňového rozhodnutí do vydání napadeného rozhodnutí sice bylo nařízení č. 2006/2004 nahrazeno Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/2394 (dále jen „nařízení č. 2017/2394“), v němž je však pojem protiprávní jednání uvnitř Společenství, resp. Unie, vymezen prakticky stejně jako v nařízení č. 2006/2004. Pozdější nařízení není pro žalobce příznivější, žalobce tudíž nebyl nikterak zkrácen na svých právech. Skutečnost, že v napadeném rozhodnutí není výslovně zmíněno nové nařízení, žalovaný nepovažoval za nedostatek, který by zapříčinil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zákaz byl uložen na základě ustanovení § 7c zákona o České obchodní inspekci, které bylo v době vydání napadeného rozhodnutí platné a účinné.
12. Jak prvostupňové rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí žalovaného splňují požadavky právních předpisů kladené na kvalitu výroku i obsah odůvodnění. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. K vypuštění části výroku došlo proto, že obsahoval pasáž výrok odůvodňující, která patří pouze do odůvodnění rozhodnutí. Na věci to ale nic nezměnilo, předmět řízení změněn nebyl. Spotřebitel nebyl řádně informován o charakteru využívaných služeb, když nemohl vědět, zda komunikuje se skutečným spotřebitelem či s tzv. moderátorkou. Závěrem žalovaný konstatoval, že se řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v odvolání a že skutkový stav věci byl objasněn dostatečně. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Na prvním místě bylo třeba zabývat se otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud k takové vadě musí přihlédnout i z úřední povinnosti, neboť nepřezkoumatelnost zpravidla brání věcnému přezkumu a posouzení žalobních námitek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS; judikatura Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). V daném případě soud takovouto vadu napadeného rozhodnutí shledal.
15. Jádro problému nyní řešené věci vystupuje na světlo prakticky od počátku správního řízení, kdy správní orgán I. stupně jakoby sám nevěděl, jaké konkrétní jednání žalobce hodlá zakázat (viz předchozí rozhodnutí zdejšího soudu v dané věci ze dne 19. 11. 2018, č. j. 59A 78/2017 - 34). Nakonec byl výrok prvostupňového rozhodnutí, který žalovaný dílčím způsobem upravil, zaměřen na to, že na internetových stránkách provozovaných žalobcem existují dva typy účtů, tedy účty skutečných uživatelů a vedle nich účty moderátorské. Tyto dva typy účtů však nejsou vzájemně odlišeny, spotřebitel proto neví, s kým komunikuje, a tedy jaký druh služby je mu poskytován. Právě nerozlišování virtuálně vytvořených uživatelských účtů od skutečných účtů registrovaných uživatelů bylo žalobci napadeným rozhodnutím zakázáno.
16. Dle § 7c zákona o České obchodní inspekci ve znění platném pro projednávanou věc, tj. do 30. 6. 2020, *ředitel inspektorátu v případě zjištění protiprávního jednání, kterého se kontrolovaná osoba dopustila na území Evropských společenství nebo v jiném státě tvořícím Evropský hospodářský prostor a které poškozuje nebo může poškodit společný zájem spotřebitelů, rozhodnutím takové jednání zakáže.*
17. Pokud jde o odůvodnění správních rozhodnutí argumentace správního orgánu I. stupně a žalovaného se poněkud liší.
18. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí přdestřel názor, že žalobce poskytuje spotřebitelům dva typy služeb, jednou je komunikace s dalšími reálnými uživateli, druhou je komunikace s placenými moderátorkami. Neodlišením moderátorských účtů od účtů skutečných uživatelů dochází k tomu, že spotřebitel neví, jaká služba je mu v konkrétní okamžik poskytována. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jednání žalobce je v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele ve vztahu k užití takto nabízené služby, což může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně užití služby, které by jinak neučinil.
19. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice nejprve zopakoval argumentaci ohledně poskytování dvou typů služeb, které jsou pro spotřebitele nerozlišitelné. Následně však posunul odůvodnění jiným směrem, když uvedl: *„Právě vzhledem k tomu, jak odvolatelka své služby prezentuje, se odvolací orgán přiklání k závěru, že spotřebitele klame. Poskytovat v některých případech pod rouškou placených seznamovacích služeb zcela jiný druh*

služby bez toho, aniž by byl spotřebitel předem jasně upozorněn na to, že se jedná o virtuální účet vytvořený odvolatelkou, který obsluhuje moderátorka spolupracující s odvolatelkou, rozhodně není v souladu s požadavky odborné péče. Dle názoru odvolacího orgánu je pravděpodobné, že spotřebitel bude informacemi získanými z internetových stránek odvolatelky nalákan k registraci, případně placenému členství pod dojmem prezentace seznamovacích služeb a za účelem seznámení bude též oslovovat konkrétní uživatele. Taková rozhodnutí by však učinit nemusel, bylo-li mu známo, že někteří z nich jsou ve skutečnosti moderátoři.“

20. Citováním uvedené pasáže se krajský soud vrací k výše prezentované myšlence, že správní orgány si nedokázaly dostatečně ujasnit, jaké jednání má být žalobci zakázáno. Uvedená argumentace žalovaného totiž náhle vybočuje z mezí výrokové části rozhodnutí, v níž se vůbec nehovoří o klamavosti vycházející z toho, že internetové stránky žalobce budí dojem seznamky s reálnými uživateli, zatímco spotřebitel, který pod tímto dojmem zaplatí a bude službu využívat, bude následně komunikovat s moderátorkou, nikoli reálným uživatelem. Žalovaný tím vykročil mimo mantinely předmětu řízení, a jeho rozhodnutí je v důsledku toho vnitřně rozporné.
21. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v návaznosti na ně i rozhodnutí žalovaného dále trpí nedostatečností odůvodnění. Soudu není příliš zřejmé, jakým způsobem správní orgány subsumovaly zjištěný skutkový stav pod konkrétní ustanovení právního řádu. Tato skutečnost navíc souvisí i s výše popsaným argumentačním posunem předmětu řízení. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno ustanovení § 7 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, které je spolu s ustanovením § 8 uvedeného zákona citováno i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrdí, že postupoval dle příslušných českých právních předpisů a směrnice č. 2005/2009/ES, která byla transponována do zákona o ochraně spotřebitele. Žádný odkaz na české právní předpisy (kromě § 7c zákona o České obchodní inspekci a procesních předpisů) však v napadeném rozhodnutí uveden není.
22. Ani po důkladném seznámení s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů není pro soud zřetelné, k jakému rozhodnutí ohledně koupě měl být spotřebitel v důsledku praktiky žalobce doveden. Prvostupňové rozhodnutí v podstatě končí závěrem, že spotřebitel neví, jaká služba je mu poskytována, přičemž není vysvětleno, jak se závěr správního orgánu střetává s uvedenou právní úpravou. Žalovaný naproti tomu hovoří o rozhodnutí ohledně koupě ve výše popsaném smyslu, kdy spotřebitel je nalákan vzhledem internetových stránek, který v něm vzbudí dojem seznamovacích služeb, a proto si službu zaplatí (učiní rozhodnutí ohledně koupě). Při takovémto náhledu by soudu sice bylo zřejmé, k jakému rozhodnutí ohledně koupě je dle žalovaného spotřebitel sveden, avšak výše již bylo vysvětleno, že takováto argumentace neodpovídá výroku rozhodnutí, v němž je zakazované jednání popsáno bez návaznosti na podobu internetových stránek www.flirtkontakt.sk. Soudu je známo, že pojem rozhodnutí ohledně koupě je vykládán široce, jak to žalovaný popisoval ve vyjádření k žalobě. Na shora uvedených závěrech o nedostatecích odůvodnění rozhodnutí správních orgánů to však ničeho nemění.
23. V rozporu s popsaným náhledem žalovaného na rozhodnutí ohledně koupě je to, že v jiné části odůvodnění rozhodnutí žalovaného týkající se naplnění druhého znaku generální klauzule nekalých obchodních praktik (k tomu viz níže) je hovořeno o narušení ekonomického chování spotřebitele, který by nemusel interagovat s profily, pokud by věděl, že jde o komunikaci s moderátorkami. To na rozdíl od výše uvedeného implikuje, že rozhodnutím ohledně koupě by dle této části odůvodnění patrně mělo být rozhodnutí o

interakci s konkrétním profilem. Takové pojetí by alespoň lépe odpovídalo výrokové části, dle níž shledávají správní orgány problematickým nikoli již vzhled internetových stránek, na jehož základě spotřebitel zaplatí členství, ale teprve nerozlišení dvou typů profilů, s nimiž bude spotřebitel v zásadě (s výjimkou velmi limitovaného přístupu po bezplatné registraci) interagovat až po předchozím zaplacení členství. Uvedené závěry týkající se rozhodnutí ohledně koupě jsou ve vzájemném rozporu a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto směru nedostatečně srozumitelné.

24. Pokud jde o výklad a aplikaci konkrétní právní úpravy na skutkový stav, žalovaný se této otázce podrobněji nevěnoval. Výše popsané závěry žalovaného jeho náhled na podřazení zjištěného skutkového stavu pod ustanovení konkrétní právní normy srozumitelně nevysvětlily.
25. Ze shora uvedeného plyne, že krajský soud považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Nad rámec toho soud bez ohledu na popsané vady řízení dodává, že by nemohl souhlasit ani se závěrem žalovaného, který přestože připouští, že v obchodních podmínkách žalobce je přesně popsána existence moderátorských účtů a jejich neodlišení od účtů ostatních, a připouští, že průměrný spotřebitel by se s obchodními podmínkami žalobce seznámil, přesto dospívá k závěru o nezákonné existenci dvou nerozlišitelných služeb. Pokud žalobce nabízí službu v obchodních podmínkách řádně popsanou, s jejímiž parametry zahrnujícími dva typy nerozlišitelných účtů je spotřebitel předem seznámen, a má tedy možnost se rozhodnout, zda takto nastavenou službu využije či nikoli, nespátroval by soud, pokud by přistoupil k hodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí, v takovém jednání cokoli protiprávního. Jiné jednání žalobce pak předmětem řízení, jak byl ve správním řízení vymezen, není.
26. K žalobním námitkám, k nimž se lze s ohledem na výše uvedené závěry o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vyjádřit, soud uvádí následující. Neuvedení nařízení č. 2017/2394 v napadeném rozhodnutí, je sice vadou, nejedná se však o vadu, která, jak žalovaný správně konstatoval ve vyjádření k žalobě, by sama o sobě měla vliv na zákonnost rozhodnutí. V daném případě krajský soud shledal jiné důvody pro zrušení správních rozhodnutí.
27. Pokud jde o námitku, že žalovaný vypuštěním části výroku formulované správním orgánem I. stupně překvapivě a podstatně změnil předmět řízení, soud uvádí, že samotným vypuštěním předmětné části výroku ke změně předmětu řízení či ztrátě možnosti žalobce podat odvolání nedošlo. Lze přisvědčit žalovanému, že vypuštěná pasáž fakticky pouze rozváděla předchozí část výroku a bylo možno ji označit za odůvodnění. K významnému argumentačnímu posunu vedoucímu až k faktickému posunu předmětu řízení však žalovaný skutečně nepřipustně přistoupil, jak bylo rozvedeno výše. K tomu však došlo argumentací uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nikoli v důsledku vypuštění části výroku.

V. Závěr a náklady řízení

28. Z výše uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud tedy napadené rozhodnutí zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51

odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Protože důvodem postupu soudu byla nepřezkoumatelnost týkající se ve významném rozsahu také prvostupňového rozhodnutí, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dalším řízení jsou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
30. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21 % DPH z odměny a náhrad advokáta ve výši 1 428 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu